

KAVIARENĚ

v Kodani

JULIE CAPLINOVÁ

*Vitajte
v útulnej
kaviarni,
kde to vonia
škoricou,
horúcou
čokoládou
a láskou.*

KAVIAREŇ
v Kodani

JULIE CAPLINOVÁ

JULIE CAPLINOVÁ
KAVIAREŇ
u Kodani

Vydala Grada Slovakia, s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 42. publikáciu

Z českého prekladu *Kavárna v Kodani*, ktorý preložila Jana Chartier
z anglického originálu *The Little Café in Copenhagen*, vydaného vydavateľstvom HarperCollins
Publishers Ltd. v roku 2018, preložila do slovenčiny Alexandra Janogová.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Ilustrácie na obálke Kateřina Brabcová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Grafická úprava obálky Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2020
Počet strán 352
Tlač Finidr, s.r.o., Český Těšín

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title
The Little Café in Copenhagen
Copyright © Julie Caplin 2018
Cover Illustration © Kateřina Brabcová
Julie Caplin asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Slovak edition © Grada Slovakia, s.r.o., 2020
Translation © Alexandra Janogová, 2020

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukována
a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu
vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-096-0 (ePub)
ISBN 978-80-8090-095-3 (pdf)
ISBN 978-80-8090-094-6 (print)

*Pre môj kodanský tím,
Alison Cyster-Whiteovú a Jan Lee-Kellyovú,
moje najdrahšie priateľky, spolupáchatelky
a úplne úžasných cestovateľských škriatkov.*

Prvá část

LONDÝN

1. kapitola

„**T**ak sa teda maj.“ Letmo som Josha pobozkala a vymenili sme si sprisahanecké úsmevy. Pritiahol si ma bližšie k sebe a venoval mi ešte jeden dlhý bozk, pričom mi rukami zašiel pod kabát, potom pokračoval na zadok a postupne mi začal vyhŕňať šaty.

„Určite tu nechceš ešte chvíľku zostať?“ V hlase som mu začula jemné chrapčanie.

„Nie, nejde to. Prídeš neskoro,“ namietla som a obzrela sa ponad plece. „A Dan môže prísť každú chvíľu.“ Jeho spolubývajúci sa rovnako neomylné ako labrador očuchávajúci si na verejnosti guľky zjavil vždy v okamihu, keď sa to hodilo najmenej. Zato moja spolubývajúca Connie bola omnoho väčší diplomat. Na rozdiel od Dana totiž disponuje sociálnou inteligenciou.

Josh ma pustil a natiahol sa po miske s vločkami. Oprel sa o kuchynský pult a začal ich jesť tak pomaly, akoby mal more času.

„Tak sa uvidíme neskôr,“ mrkol na mňa.

Schytila som tašku s laptopom a zavrela za sebou dvere jeho bytu, ktorý je oveľa krajší než ten môj. Ponáhľala som sa do metra a v duchu si vybavovala, čo všetko musím v ten deň v práci urobiť.

Prvý raz po dvoch rokoch, čo som – síce spotená, lapajúca po dychu, vtisnutá medzi ostatných a neustále frustrovaná tým, že by som mohla prísť neskoro alebo že mi niekto ukradne peňaženku – dochádzala do práce na minútu presne, som tentoraz jednoducho zabudla

vystúpiť na svojej zastávke. Prvýkrát v živote. Toto malé cestovné pochybenie ma malo varovať. V Londýne musíte byť neustále v strehu. Kontrolovať si maily, správy v telefóne, diskusie na sociálnych sieťach... a všetko stále dookola. Zastávku som prešvihla z jednoducho dôvodu: príliš som sa pohrúžila do článku o poslednom trende z oblasti životného štýlu, ktorý som čítala inému cestujúcemu ponad plece, a vravela si: *To sú teda hlúposti. Hygge*. Moja spolubývajúca Connie o tom raz večer hovorila, mávala pri tom nejakou knihou a všade zapalovala sviečky v beznádejnom pokuse trochu zútulniť náš bezútešný byt. Podľa mňa niekoľko sviečok nikdy nemôže vykompenzovať príšerný vkus nášho domáceho. Takže než som stihla zaregovať, dvere metra v stanici Oxford Circus sa zatvorili.

Vystúpila som na ďalšej stanici a vrátila sa peši. Nakoniec som síce neprišla príliš neskoro, ale neskôr ako zvyčajne. A to som pritom vždy v kancelárii veľmi skoro. Dávam tým najavo, že mi na mojej práci záleží a že ju beriem vážne. Nie som z tých, ktorí by to robili len pre zopár bodov navyše... aj keď – vlastne asi trochu aj áno. No hlavne sa nikdy neviem dočkať. Ach jaj, teraz vyzerám ako úslužná snaživka a vorkoholička. To však vôbec nie je pravda. Mám svoju prácu account directora jednoducho rada. Pracujem pre jednu z najlepších PR agentúr v Londýne a zdôrazňujem, že svoju prácu milujem. Trávim v nej takmer všetok čas. Zaobišla by som sa bez kancelárskeho politikárčenia a bojov o lepšie miesto a plat by som tiež mohla mať o dosť lepší. Dúfam, že sa to čoskoro zmení. Už dlho mi sľubujú povýšenie. Zarábala by som o niečo viac a mohla by som si dovoliť presťahovať sa niekam, kde sa zo steny v obývačke nešíri smerom dole päťcentimetrová vrstva plesne podobná zostrihu Mohykána.

Aj napriek fiasku s metrom som mala čas dopriať si jedno karamelové. No až keď som naň stála v rade, všimla som si, že mi prišla esemeska od mojej šéfkyni Megan. Vraj mám za ňou okamžite prísť.

S letným úsmevom som strčila mobil späť do kabelky. Teraz už na to nie je čas, pretože sa musím vydať do zasadačky, kde sa každý druhý piatok schádza všetkých päťdesiatpäť zamestnancov agentúry na pravidelný interný komunikačný brífing. Oznamujú sa na ňom novozískané projekty a ďalšie novinky všeobecnejšieho rázu, ako je napríklad povýšenie. Celkom dobre som si vedela predstaviť, prečo chce Megan so mnou hovoriť. Na tento deň som čakala dosť dlho. Keď som pred štrnástimi dňami zažiarila a dostala úplne skvelé hodnotenie, urobila som krok k voľnej pozícii senior account directora. Bola som si tým celkom, vlastne skôr stopercentne, istá. Megan naznačovala, že čoskoro možno dorazí dobrá správa.

Hoci by som po schodoch na tretie poschodie najradšej nedočkavo vybehla, zachovala som dekórum a profesionalitu a klopkala po nich podpätkami v krátkych, odmeraných krokoch, ktoré mi dovoľovali dobre sediace značkové čierne šaty. Connie ich prezývala pohrebný outfit Hillary Clintonovej.

Sadla som si do jedného z ergonomicky tvarovaných kresiel, s ktorými môj chrbát evidentne odmietal spolupracovať. Limetkovozelený plast ohnutý do tvaru vlny mal napomáhať správne sedeniu, ale bolo celkom evidentné, že moje telo radšej sedí nesprávne.

Snažila som sa nájsť aspoň trochu pohodlnú pozíciu a pritom som sa rozhliadala po miestnosti, ktorá sa pomaly zaplňovala. Zasadačku nedávno rekonštruovali. Teraz bola zariadená v štýle matky Zeme – celú jednu stenu s plochou asi troch štvorcových metrov pokrývali zelené rastliny. Bola som si takmer istá, že v nej žije mnoho chrobákov a ďalších potvor. Zároveň mala byť inšpiratívna aj praktická. Vraj produkuje čerstvý kyslík (existuje azda nejaký kyslík po záruke?), a tým stimuluje kreativitu. Navyše tu inštalovali interiérový zenový vodopád, ktorý mal podporovať pokojné

a sústredené myslenie. Keď však človek potrebuje ísť na záchod, sotva bude myslieť na niečo iné.

Aj napriek honosnému zariadeniu som sa okolo seba rozhliadala s potešením. Dokázala som to. Pracujem pre Machin Agency – jednu z najlepších londýnskych PR agentúr. Blížim sa k ďalšej etape vo svojej päťročnici. Na dievča z Hemel Hempstead, ktoré má byť najškaredším mestom vo Veľkej Británii, to vôbec nie je zlé. A dnes sa zasa posuniem ďalej.

Slovo si zobral výkonný riaditeľ. O dve sekundy neskôr vkĺzol dovnútra Josh. O chvíľočku už sedel v prvom rade. Keď prechádzal okolo mňa, krátko sa na mňa pozrel. Nedržala som mu miesto a on nečakal, že to urobím. Dohodli sme sa, že nikto v práci nemusí vedieť, že Josh Delaney a Kate Sinclairová spolu chodia. Tým skôr, že obaja pracujeme v rovnakom tíme, v zákazníckom oddelení agentúry.

Riaditeľ Ed preberal jednu vec za druhou. Napäto som čakala. „A ďalej by som vám rád oznámil jedno nové povýšenie.“

Trochu som sa vystrela, rozplietla si nohy a pokúsila sa tváriť pokorne a zároveň zaslúžilo. Už je to tu.

„Bol by som rád, keby sme všetci spoločne pogratulovali Joshovi Delaneymu k jeho povýšeniu na pozíciu senior account director.“

* * *

„Kate.“ Príkry tón mojej šéfkky ma prinútil zdvihnúť hlavu. Ako vždy vyzerala skvele. Husté svetlohnedé vlasy sa jej zľahka vlnili a pôsobili žensky, vôbec nie detsky. Mala oblečené priliehavé, na mieru ušité šaty, ktoré ju odhaľovali tak akurát. Stála tam v podpätkoch, štíhla, vysoká, úžasná... a zákerná. „Môžeme sa na chvíľu porozprávať?“

Prikývla som, pretože v tom momente som nemala práve veľkú dôveru vo svoj hlas. V jej očiach som však zahliadla iskru sympatie.

Nasledovala som ju do kancelárie, zatvorila som za sebou dvere a na jej pokyn si opatrne sadla na jednu z tmavosivých retro pohoviek, ktoré vyzerali oveľa pohodlnejšie, než boli v skutočnosti.

„Chcela som s tebou hovoriť ešte pred poradou. Obvykle tu bývaš skôr.“

Pokrčila som plecami. „Nešlo mi metro.“ V žiadnom prípade by som nepriznala, že som zabudla vystúpiť na správnej zastávke. To sa mi predsa nestáva.

Prekrížila si ruky cez prsia a prechádzala sa sem a tam. „Mrzí ma, že si sa to dozvedela takto. Viem, že si o to povýšenie stála, ale... vedenie si myslí, že potrebuješ ešte trochu viac skúseností. A tiež serióznosti.“

Prikývla som. Slečna „chcem sa zapáčiť“, šéfka má vždy pravdu, bla-bla-bla. Serióznosť? Čo tým, dokelu, myslí?

„A tiež...“ Namaľované pery sa jej stiahli do znechuteného úšľabku. „Si ešte mladá.“

Som rovnako stará ako Josh. Bolo mi jasné, kam tým mieri.

„Chceli muža.“

Neodpovedala okamžite. Jej mlčanie som pochopila ako súhlas.

„Dost' na nich zapôsobili Joshove nápady pre tú značku starostlivosti o pleť. Myslí si, že to hralo v jeho prospech. Je kreatívny a taký... seriózny.“

Znovu som prikývla. Začínala som si pripadať ako ďateľ. Kreatívny, to určite. Hlavne šikovne prezentuje cudzie nápady ako svoje.

V duchu som stále zúrila. Bolo to úplne fiasko. Na porade sa mi podarilo naďalej si nezúčastnene usrkávať trápne snobskej, predraženej kávy, aj keď som ľutovala, že som si ju vôbec kupovala. Mrzelo ma, že som si nenacvičila výraz hercov nominovaných na Oscara, ktorí nedostanú cenu, ale napriek tomu nestratia úroveň a tvária sa

akože „je to síce trochu sklamanie, ale ja to unesiem“. V skutočnosti mi však v žalúdku ležali dve veci: po prvé, Josh sa ani slovom nezmienil, že sa o to miesto snaží, a po druhé, tie „skvelé nápady na mobilnú aplikáciu pre novú kampaň na výroby starostlivosti o pleť“ boli skrátka a jednoducho moje.

„Kate, veľmi si ťa ceníme. Som si istá, že o pár mesiacov to prehodnotíme.“

Zdvihla som bradu a prikývla. Pravdepodobne však zahliadla, ako sa mi zľahka chvejú pery. Sotva však mohla tušiť, že skláňam hlavu k špicatým podpätkom svojich čiernych lodičiek špeciálne vybraných na deň veľkého povýšenia a urputne si predstavujem, ako sa dostávajú do kontaktu s chúlolistivými partiami istej osoby.

Povzdychla si a upravila stoh papierov na svojom stole. „Je tu ešte jedna vec... práve to prišlo. Možno by si sa mohla na to pozrieť. Vôbec sme sa tým nechceli zaoberať, ale... skrátka... ak to chceš skúsiť, nemáš čo stratiť.“

Neznelo to práve povzbudzujúco, ale bolo to aspoň niečo.

Naklonila som hlavu, aby to vyzeralo, že ma to zaujíma, pričom som sa snažila zamaskovať narastajúce sklamanie.

„Obrátil sa na nás Lars Wilder.“

„Vážne?“ zamračila som sa. Kvôli tomuto dánskemu podnikateľovi tweetovali ako o život pred tromi mesiacmi všetky londýnske PR agentúry v horúčkovitej snahe získať jeho projekt.

„Odišiel od...“ povedala meno jedného z našich najväčších konkurentov. „Ešte stále hľadá niekoho, kto mu urobí reklamnú kampaň k otvoreniu dánskeho obchodného domu. Nebol spokojný s ich návrhmi. Chce svieži prístup. Skvelá príležitosť, ako sa predviesť.“

„Ale?“ spýtala som sa, pretože som cítila, že za tým niečo bude.

„Chce to odprezentovať pozajtra.“

„O dva dni?“ To si hádam Megan robí žarty. Lenže nerobila, myslela to úplne vážne. Prípravou prezentácií zvyčajne trávime niekoľko týždňov: vyšperkované powerpointy, obrazová časť na lesklom papieri a množstvo riešení týkajúcich sa situácie na trhu.

„Napoludnie sa vracia do Dánska. Chce sa tu zastaviť pred odletom. Chystala som sa mu zavolať a povedať mu, že to nezvládneme, ale...“

„Urobím to.“ Ja tomu nepodarenému Joshovi a vedeniu ukážem.

„Vážne?“

„Jasné,“ odvetila som. Okej, som síce úplne šialená, ale nikto mi nemôže vyčítať, že som to neskúsila.

„Nikto od teba, samozrejme, neočakáva, že ten projekt získaš, ale bude vyzeráť dobre, keď ho hneď neodmietneme. Ak do toho pôjdeš, získaš dosť veľa bodov. Varíme z vody, ale musíme mu ukázať, že sa snažíme.“

„Ako znie zadanie?“ spýtala som sa a znova sa vystrela. Nemám čo stratiť. Môžem si len polepšiť.

Vytiahla jediný biely list papiera. Spýtavo som sa na ňu pozrela. Kde je ten zvyčajný dokument s množstvom stránok plných štatistík, titulkov a medzituliek v rôznych atraktívnych fontoch obsahujúci všetky možné informácie o etike a hodnotách firmy a najrôznejších doplňujúcich údajoch vrátane čísla topánok generálneho riaditeľa?

Hjem

Preniesť podstatu hygge

do Veľkej Británie, na Marylebone High Street

„To je všetko?“ pozerala som neveriacky na jednoduchý nadpis, ktorý sa na čistobielym papieri vynímal ako stopy v snehu. Toto má byť moja *veľká príležitosť*. Určite si zo mňa robí žarty. Je to, akoby

mi dali nožničky na strihanie nechťov a chceli, aby som nimi upravila futbalové ihrisko na finále vo Wembley. Na toto že sa scvrkla moja kariéra a šanca ukázať Joshovi, čo je podľa mňa zač?

2. kapitola

„Connie.“ Vrazila som do dverí, odhodila kabelku a topánky a zamierila do kuchyne. „Potrebujem pomoc. A tiež si môžeme dať toto.“

Vyskočila od stola, kde sedela so svojou obvyklou kopou učebníc, a uprela zrak na fľašu prosecca v mojej ruke.

Jediná výhoda nášho bytu spočívala v tom, že sme si ho mohli dovoliť. V otvorenom obývacom priestore ležal na podlahe tenučký textilný koberec, pod ktorým bolo cítiť aj ten najmenší špendlík. Sem-tam bolo rozmiestnených zopár osamotených kúskov nábytku, aby priestor nepôsobil úplne neobývane, ale bolo to na hrane. Miestnosti dominoval plochý televízor prepojený s DVD prehrávačom, ktorý predstavoval náš hlavný zdroj zábavy. Keďže sme však boli stále bez peňazí, trávili sme spolu veľa večerov sledovaním nejakej romantickej komédie s fľašou vína, zabalené do diek, pretože tu neustále bola príšerná zima.

Kúrenie mal zaisťovať bojler, lenže tomu sa do práce veľmi nechcelo. Domáci nejavil snahu nechať ho opraviť a nás už tie ustavičné sťažnosti vyčerpávali.

„Pozrime sa, prosecco. A nejaké lepšie. Žeby z Coopu za šesť libier deväťdesiatpäť?“ Connie sa rozžiarila ako vždy, keď bol v hre alkohol.

„Nie, z Marks and Sparks z Victoria Station. Deväť deväťdesiatdeväť. Kúpila som ho včera, keď som si ešte *myslela*, že ma povýšia.“

„Dočerta! Takže to nevyšlo? Ako je to možné?“

„To ten idiot Josh Delaney.“

„Čo je s ním?“ Connie sa s Joshom nikdy nestretla. Bol radšej, keď som chodila ja k nemu.

„Čo by bolo? Vyfúkol mi miesto. A vieš, čo ešte urobil?“ Môj hlas naberal na výške, ktorú by mi mohli závidieť aj malí chlapci zo zboru. „Ukradol mi nápad a vydával ho za svoj.“

„A nemohla si im to povedať?“

„Nemohla. Dost ťažko by som riaditeľovi vysvetľovala, ako sme sa v dôvernej chvíľke po sexe rozprávali o stratégii, ktorú som pre tú značku vymyslela, a že mi napadlo navrhnúť im aplikáciu.“

Connie zdvihla ruku. „Dievča, oceňujem tvoje znalosti, ale ak sa o tomto bavíš v posteli, asi by si mala viac chodiť von.“

„Mala si byť pri tom.“

„Som rada, že som nebola.“ Priložila si pohár k perám. „Vysvetlil ti to nejako?“

Zatvorila som oči a zakrútila hlavou.

Prestal ma bombardovať esemeskami, až keď som súhlasila, že sa s ním stretnem na schodoch. Po schodoch u nás vo firme nikto nechodí.

Aspoň mal tú slušnosť, že sa ospravedlnil.

„Pozri sa, Kate, rozumiem, že si sklamaná, ale nechaj si to vysvetliť... tú apku som spomenul len na okraj. Netvrdil som, že je to môj nápad. Chcel som im povedať, že si na to prišla ty, ale hneď sa toho chytili a rozbehli to.“

„Mohol si spomenúť aspoň to, že chceš to miesto. Prečo si mi to nepovedal?“

„Najskôr som oň nijako zvlášť nestál. Lenže potom... no... keď máš tridsať, začínaš myslieť na budúcnosť. Ty to máš dobré. No ja budem musieť jedného dňa uživiť rodinu. Potrebujem to miesto.“

„Prosím?“ Posmešne a nepresvedčivo som tie slová zopakovala.
 „Ty budeš jedného dňa živiť rodinu?“

Neveriacky som si pritisla dlane na tvár. To sa mi azda sníva.

„Kate, ty sa jednoducho vydáš a budeš mať deti. Žiaden plat predsa nepotrebuješ.“

„Ja... ja...“ Zmohla som sa len na koktanie.

„No tak. Keď sa prestaneš hrať na *pracujúce dievčatko*, vždy môžeš povedať otcovi, aby ťa založil.“

„Žartuješ?“ Pozerala som sa na jeho peknú tvár a zrazu som videla len jeho nevýraznú bradu, okrúhle líca, neostrihané vlasy chlapca zo štátnej školy, ktoré zakrývali zväčšujúce sa kúty, a dobre ušitý oblek, pod ktorým sa rysovalo začínajúce sa bruško. „Všetci, ktorí tvrdia, že neandertálcovia vymreli pred štyridsiatimi tisícami rokov, práve o niečo prišli.“

Dohovorila som, trpkosť si usrkla prosecca a zdvihla pohár Conniným smerom ako pri prípitku.

Posmešne si odfrkla, až jej prosecco vyletelo oboma nosovými dierkami, čím ma úplne odrovnala.

„Žartuješ?“

Connie patrí do rodiny, odjakživa bývala o dva vchody vedľa. Naše mamy sa stretli na predpôrodnom kurze, a keď sme sa presťahovali do Londýna, ani jednej nenapadlo, že by si hľadala inú spoločujúcu. Prežili sme toho spolu veľa. Jej matka stretla mliekara, s ktorým nakoniec utiekla – čestné slovo –, a tú moju postretla prasknutá vydutina, ktorá z nej vysala život. Zrazu tu nebola. V našej rodine zostala po nich obrovská prázdnota, ktorá, ak mám byť úprimná, sa v skutočnosti nikdy nezacelila.

Zavrtela som hlavou, zahryzla si do pery a zachichotala som sa.

„Asi by si mala povedať otcovi, aby začal čistiť rollsa.“

Pokrútila som hlavou. Prestali sme sa smiať.

„Prepáč, Kate, som hlúpa.“ Connie vedela, že otcovi pomáham splácať hypotéku.

„Dolej,“ natiahla ku mne pohár. „Nakopala si mu aspoň ten jeho trápny zadok?“

„Jasné, že áno.“

„Šikovné dievča. A gule si mu urezala?“

„Dočerta, vedela som, že som na niečo zabudla.“

Znova sme si pripili. Connie si podoprela bradu rukou a obe sme upadli do premýšľavého ticha. Zľahčovala som Joshovu zradu, ale bolela ma. Nechodili sme spolu dlho, ale páciilo sa mi, že k niekomu patrím. V Londýne sa človek môže cítiť osamelo. Bolo fajn, keď sme boli na to dvaja. Obaja sme dosť pracovali, preto nám to tiež tak klapalo. Mali sme toho dosť spoločného.

„Kate, stojíš ti to za to?“ preladila do jemnejšieho tónu.

Prehltla som. S Connie zvyčajne nevedieme vážne rozhovory.

„Akože čo či mi za to stojí?“ spýtala som sa. Dopila som zostávajúce prosecco a pocítila na pleciah ťažobu.

„Vieš čo. Tvoja práca. Nerobíš nič iné. Stále iba pracuješ. Aj Josh do toho zapadal. Potrebuješ sa aj zabaviť.“

„Bavím sa dostatočne,“ žmurkla som na ňu. „Mám naplánovaný večierok. Aj keď som tam mala ísť s ním. Mohla by som si požičať tvoje modré šaty?“

„Jasné. A kam ideš?“

„No... je to... taká spoločenská akcia.“

Connie urobila grimasu. „Pracovná, však?“

„Odvzdávanie cien z brandže. Za sledovanosť. Bude to zábava. A ja mám svoju prácu rada.“

„Úžasné.“ Dala si dole okuliare a učebnice odstrčila nabok. „Vážne, Katie, robím si starosti. Si ako škrečok v kolotoči. Bežíš a bežíš, občas si odskočíš po slnečnicové semienko, ktoré si aj tak

naškrečkujes na neskôr. Viem, tiež veľa pracujem, lenže môžem si vydýchnuť cez prázdniny. Kedy máš ty čas sama na seba? Keď idem domov na víkend, otec sa snaží. Keď prídeš domov ty, vydrhneš otcovi a chlapcom celý barak a upratuješ po nich. Nakúpiš im. Nemôžeš im stále robiť mamu. Budú sa to musieť naučiť sami.“

„Robím si o nich starosti. Bojím sa, že otec zle jedáva.“

„A myslíš si, že to pomôže?“

Určite mi to pomáhalo vyrovnať sa s pocitom viny pre to, že som ich tam nechala.

„Je to moja rodina, musím im pomáhať. Zarábam omnoho viac než oni.“

„Viem, ale priznajme si farbu. John by tiež už mohol trochu prispieť. Koľko prác už vystriedal? Vždy musí odísť, aby ho nevyhodili, pretože je neskutočne lenivý. Brandon... no...“ Pri vyslovení mena môjho mladšieho brata jej kútiky vyskočili v jemnom náznaku úsmevu. „Tam je to zasa trochu inak. Nie je však hlúpy. Ten model Tardis bol neuveriteľný. Bomba, fakt.“

Brat je fanúšik sci-fi a vo voľnom čase vyrába modely najrôznejších prístrojov zo svojich obľúbených filmov a seriálov v životnej veľkosti.

Connie zaťukala nechtami o pohár a vystrela sa. „Keby stále nehral tú nepodarenú, hlúpu *Fifu*, mohol by si nájsť oveľa lepšiu prácu. Mal by robiť niečo poriadne a nie na polovičný úväzok niekde v šrotovni áut. A tvoj otec tiež nie je taký nemožný, ako sa nás snaží presvedčiť.“ Stisla pery do tenkej čiary, akoby povedala viac, než chcela.

Rozhostilo sa nepríjemné ticho. Mám ju veľmi rada a určite ma chápe omnoho viac než chlapi z našej rodiny, ale kritizovať ich môžem ja, nie ona.

„Hovorila si, že s niečím potrebuješ pomôcť? Ak to tak nie je, vydám sa stopovať toho kreténa Delaneyho s nabrúseným nožom.“